

(c)

Anna Aguilar-Amat

{ **AUTO-POÈTICA** }

El mot “escriptora” significa diferents coses per a mi, des de la perspectiva dels diferents gèneres. Quan dic “poesia” (del grec *poiesis*, creació) veig un mot semànticament extens que s’aplica a totes les arts. La poesia és la llibertat de pensar allò que percebem d’una manera subjectiva i particular, escollint uns aspectes i rebutjant uns altres per tal de crear un efecte connotatiu i en darrer lloc denotatiu. En l’art la manca de sentit no és una mancança, un defecte, ja que sovint mostra els límits del que anomenem “sentit” des d’un punt de vista massa convencional. De la mateixa manera un excés d’imatges o de seqüències, cosa que potser caracteritza la poesia dels llibres que he publicat fins ara, pot esdevenir manca de sentit, i significar la cerca d’un sentit nou. No en va som, els de la generació dels 60, fills de la televisió i adolescents dels vídeo-clips.

Per altra banda el fet d’escriure assaig, articles per als diaris o novel·la històrica, és una activitat molt més constreta que gaudeix d’una expectació del mercat que sovint suposa una veritable limitació. Això no vol dir, però, que el talent de l’autor es veu reflectit, precisament, en l’habilitat de conduir el lector, sense que aquest experimenti esforç, per camins verbals que li són coneguts fins a llocs que li són desconeguts, i/o viceversa (i en això radicaria altre cop la *poiesis*).

Si bé abans el text escrit era carregat d’autoritat, la proliferació del material textual és tan gran i gaudeix de tants formats que ja no podem dir “això ho he llegit a algun lloc” com una garantia de veracitat. La història de l’escriptura és plena de mentides i de mitges veritats que s’emmagatzemen per sempre a les biblioteques, per la qual cosa el paper de l’“intel·lectual” també és força confús. Tanmateix cal prendre l’escriptura per la seva naturalesa d’extensió de la comunicació oral cap a un present més dilatat:

permet arribar a més oients, com si fos un 'altaveu'. És cert, però, que el fet de posar un pensament per escrit, i després publicar-lo, serveix en la majoria dels casos per reflexionar més intensament sobre allò que s'enuncia, la qual cosa és molt convenient perquè un cop publicat un text és impensable el camí que pot arribar a fer, tant físicament com mental.

També pot passar que una obra o un autor no siguin compresos per la seva contemporaneïtat i sí per les generacions posteriors. Aquestes poden identificar, un cop ocorreguts els canvis, quines ments els percebien amb lucidesa. La lucidesa d'una obra determinada sovint fa que es percebi com a lúcida tot el pensament d'un autor, cosa que pot ésser encertada o no. Per aquest motiu la posteritat d'una obra no em sembla un aspecte gens prioritari de l'acte d'escriure, car com a dona, el meu cognom no ha de passar de la segona generació, i sembla més adient concentrar els meus esforços, com fan moltes altres dones, en la fungibilitat de l'art d'avantguarda. Com diu el poeta eslovè Kajetan Kovic: "Escriuiu per a vosaltres mateixos / i només allò que / li diríeu a algú que compartís els vostres sentiments. / No escriuiu per a l'eternitat, / escriuiu com si el que hagüeu d'expressar / poguéssiu també romandre / sense escriure".